

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **S. M.**, bývajúcej v B., prechodne B., zastúpenej JUDr. Jánom Benčúrom, advokátom so sídlom v Bratislave, Záhradnícka č. 41, proti žalovanému **V.**, so sídlom v B., **o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a náhradu mzdy**, o odvolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 1. júla 2010 č. k. 1 C 1/2010-34 takto

r o z h o d o l :

Uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 1. júla 2010 č. k. 1 C 1/2010-34 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) označeným uznesením zastavil konanie o žalobe, ktorou sa právny predchodca žalobkyne J. M. ako pôvodný žalobca (ktorý v priebehu konania dňa X. zomrel) domáhal voči žalovanému určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a priznania náhrady mzdy za výpovednú dobu v trvaní dvoch mesiacov. Zastavenie konania odôvodnil ustanovením § 104 ods. 1 O.s.p., t. j. neodstrániteľným nedostatkom procesnej podmienky konania, spočívajúcim v absencii spôsobilosti byť účastníkom konania na strane označeného žalovaného. Poukazujúc na Viedenský dohovor o diplomatických stykoch uverejnený ako vyhláška ministra zahraničných vecí č. 157/1964 Zb., v zmysle ktorého veľvyslanectvá (diplomatické misie) tvoria osoby vysielajúceho štátu pôsobiace v prijímajúcom štáte, ktoré tu zastupujú vysielajúci štát, dospel k záveru, že veľvyslanectvá nie sú samostatnými právnickými osobami, nemajú právnu subjektivitu, preto nemôžu byť účastníkmi občianskeho súdneho konania.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podala odvolanie žalobkyňa. Navrhla napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Nesúhlasila

s právnym záverom o nedostatku právnej subjektivity žalovaného. Uviedla, že veľvyslanectvo vstupuje do právnych vzťahov, uzatvára pracovné i nájomné zmluvy a má pridelené aj vlastné IČO ako zastupiteľský orgán iného štátu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ďalej len „odvolací súd“), pretože krajský súd rozhodoval vo veci ako súd prvého stupňa (§ 10 ods. 2 O. s. p.) po zistení, že odvolanie bolo podané účastníčkou konania v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O. s. p.) preskúmal napadnuté uznesenie bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) a dospel k záveru, že ho treba zrušiť, aj keď z iného dôvodu, než na aký poukazovala odvolateľka.

Pred skúmaním procesných podmienok, za ktorých môže súd konať vo veci (podmienok konania) je súd povinný skúmať, či podanie, ktoré podľa obsahu by mohlo byť návrhom na začatie konania, spĺňa všetky náležitosti návrhu vyplývajúce z ustanovenia § 79 ods. 1 O. s. p. Medzi tieto náležitosti patrí aj riadne označenie účastníkov konania.

V preskúmvanej veci krajský súd vychádzal z nesprávneho záveru, že návrh (žaloba) spĺňa náležitosti riadneho návrhu. Podľa zásady *iura novit curia* (súd pozná právo) muselo byť krajskému súdu zrejmé, že v predmetnej pracovnoprávnej veci bola za žalovaného označená diplomatická misia cudzieho štátu plniaca podľa čl. 3 ods. 1 písm. a/ Viedenského dohovoru o diplomatických stykoch (na ktorý napokon krajský súd aj sám poukázal) funkciu zástupcu vysielajúceho štátu v štáte prijímajúcom. Rovnako z celého obsahu uvedeného dokumentu mu muselo byť zrejmé, že zamestnávateľom zamestnancov diplomatických misií je zásadne (s výnimkou „súkromnej služobnej osoby“) vysielajúci štát. Z týchto skutočností mal vyvodiť záver, že pokiaľ za žalovaného bol označený len zástupca cudzieho štátu a nie aj samotný štát, je takéto označenie žalovaného neúplné. Následne mal postupom podľa § 43 ods. 1 O. s. p. vyzvať žalobkyňu na doplnenie neúplného návrhu riadnym označením cudzieho štátu, ktorý zastupuje v žalobe uvedené veľvyslanectvo.

Pretože krajský súd takto nepostupoval, ale nesprávne sa zaoberal otázkou právnej subjektivity diplomatickej misie, bolo konanie pred ním postihnuté vadou spočívajúcou v odňatí možnosti žalobkyne konať pred súdom. Táto vada konania, na ktorú bol odvolací súd povinný prihliadnuť z úradnej moci, bola dôvodom, pre ktorý uznesenie krajského súdu podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Odvolací súd dodáva, že pokiaľ žalobkyňa doplní návrh v naznačenom smere, bude potrebné, aby sa odvolací súd zaoberal otázkou svojej právomoci a vysporiadal sa s ňou v dôvodoch budúceho rozhodnutia, a to so zreteľom na skutočnosť, že v zmysle § 47 zákona č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom v znení neskorších predpisov cudzie štáty zásadne nie sú podrobené právomoci slovenských súdov. Vzhľadom na takmer obsahovú zhodnosť uvedeného ustanovenia s ustanovením § 47 rovnakého zákona platného v Českej republike možno z hľadiska právnej komparácie poukázať na právne závery riešenia tejto otázky v uznesení Najvyššieho súdu Českej republiky z 25.6.2008 sp. zn. 21 Cdo 2215/2007 (dostupné na stránke www.nsoud.cz), s ktorými sa odvolací súd stotožňuje.

Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 27. septembra 2012

JUDr. Rudolf Č i r ě, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Mgr. Patrícia Špacírová